Antonín Hudeček

Antonín Hudeček (1872–1941) proslul jako malíř zaměřený na krajinomalbu. Při studiu na pražské výtvarné akademii v letech 1887 až 1890 se Hudeček stal spoluzakladatelem Spolku výtvarných umělců Mánes, maloval pod vedením profesorů Julia Mařáka a Maxmiliána Pirnera; krátce byl také v kruhu žáků Václava Brožíka. Tehdy se věnoval převážně figurální malbě, kterou studoval také v Mnichově, a to soukromě u Slovince Antona Ažbeho a na výtvarné akademii u Otta Seitze.

Od roku 1895 měl Hudeček ateliér v Praze a připojil se (spolu s Antonínem Slavíčkem) ke skupině malířů, kteří pod vedením Julia Mařáka malovali krajiny v okolí Prahy, zejm. u Okoře. Svá díla prezentoval na první výstavě spolku Mánes a roku 1900 poprvé ve Vídni. Procestoval mnoho evropských lokalit – Itálii a Sicílii, Rujanu, Solnohradsko, v letech 1919–1927 několikrát Slovensko, především Tatry, a také Podkarpatskou Rus. Roku 1930 byl jmenován řádným členem České akademie věd a umění a za celoživotní dílo obdržel i její cenu. Na sklonku svého života získal také Národní cenu za přínos českému malířství.

Stylově byl velmi ovlivněn malbou Mařáka, Antonínem Slavíčkem a do jisté míry i francouzským impresionismem, přestože jeho obrazy jsou spíše realistické, prozářené světlem a v něm chvějícími se barevnými odstíny. Zvláštní kapitolu tvoří jeho obrazy fascinované vodními hladinami rybníků, potůčky i mořem a soumračnou náladovostí.